

Kitab Daniél - Nomer Dua Puluh Tilu

Jalma-jalma Nu Nginjeunkeun

Jeff Pippenger

2023-12-18

Sadérék White nétélakeun yén nalika gedong-gedong badag di Kota New York diruntuhkeun, Wahyu pasal dalapan welas, ayat hiji nepi ka tilu, baris kagenepan.

Sanggeus éta, sim kuring ningali malaikat séjén turun ti sawarga, ngabogaan kakawasaan anu gedé; sarta bumi janten caang ku kamulyaan-Na. Anjeunna sasauran kalawan tarik pisan dina sora anu kuat, pokna: “Babul anu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat cicingna sétan-sétan, jeung pangreureuhan unggal roh najis, sarta kurungan unggal manuk anu najis jeung matak geuleuh. Sabab sakumna bangsa geus nginum tina anggur amarah tina cabulna dirina, sarta raja-raja di bumi geus ngalakukeun cabul jeung dirina, jeung para padagang di bumi geus jadi beunghar ku lobana kamewahanana.” Wahyu 18:1–3.

Nepi ka tanggal 11 Séptémber 2001, para “raja” di bumi geus ngalakukeun jinah jeung garéja Romawi. Sanggeus Perang Dunya Kadua, Présidén Harry S. Truman, pikeun kahiji kalina, dina taun 1951, nunjuk hiji duta ka Vatikan. Usahana pikeun ngawangun hubungan pulitik jeung kapausan éta sacara teges ditampik ku Kongrés Amérika Sarikat, tapi henteu kitu nalika sababaraha dasawarsa saterusna Présidén Ronald Reagan, dina taun 1984, nunjuk hiji duta ka Vatikan. Nepi ka taun 2001, sakumna bangsa geus ngalakukeun jinah jeung Vatikan ku cara ngadegkeun hubungan diplomatik jeung palacuran Tirus.

Dugi ka tanggal 11 Séptémber 2001, sakabéh “bangsa” geus nginum anggur murka tina cabulna dirina. Anggur Babul ngalambangkeun sakabéh rupa-rupa kasasatan anu dipidangkeun ku kapapaan, tapi hiji rupa anggur anu husus anu dicirian dina ayat-ayat ieu téh nyaéta anggur murka tina cabulna dirina. Murka kapapaan téh nyaéta panganiayaanana ka jalma-jalma anu teu sarua pamadegan jeung manehna. Manéhna ngalaksanakeun panganiayaanana ku ngagunakeun kakawasaan nagara pikeun ngalakukeun pagawéan kotorkeunana. Anggur murkana, nyaéta botol kasasatanana anu husus anu ngalambangkeun kalakuan ngagunakeun nagara ngalawan jalma-jalma anu ku manehna dianggap bid’ah.

Dina mangsa waktu ti 11 Agustus 1840 nepi ka 22 Oktober 1844, Adventisme Millerit, anu geus dipanggero kaluar ti Jaman Poék, sarta anu dipisahkeun ti garéja-garéja Protestan anu harita jadi anak-anak awéwé Roma, lajeng jadi tanduk Protestan anu sajati dina sato bumi anu kakara nembongan. Petrus ngaidéntifikasi ciri-ciri jalma-jalma Allah anu kakara dipilih éta minangka hiji bangsa.

Tapi maraneh teh hiji turunan anu kapilih, hiji imam-imam karajaan, hiji bangsa anu suci, hiji umat kagungan husus; supaya maraneh ngabewarakeun kamulyaan Anjeunna anu parantos nyaur maraneh kaluar tina gelap kana caang-Na anu endah pisan: Anu baheula lain umat, tapi ayeuna geus jadi umat Allah: anu can meunang rahmat, tapi ayeuna geus meunang rahmat. 1

Petrus 2:9, 10.

Dugi ka tanggal 11 Séptémber 2001, garéja Advent Poé Katujuh geus lila, sarta remen, ngamangpaatkeun struktur pulitik pamaréntahan Amérika Sarikat pikeun nyerang jalma-jalma anu ku éta dianggap sesat. Jauh saméméh 2001, urang Advent geus nginum tina anggur husus Babul anu ngalambangkeun ngagunakeun kakawasaan nagara pikeun nyerang jalma-jalma anu ku éta dianggap sesat.

Efraim mangrupa lambang pemberontakan Yeroboam jeung karajaan Israil beulah kalér, sarta Yesaya ngamimitian pasal dua puluh dalapan ku nyarita ka garéja Advent Poé Katujuh minangka jalma-jalma mabok ti Efraim.

Cilaka mahkota kasombongan, ka jalma-jalma mabok ti Efraim, anu kaéndahan mulya maranéhna ibarat kembang nu keur layu, anu aya dina pucuk lebak-lebak nu subur milik jalma-jalma anu éléh ku anggur! Tenjo, Gusti ngabogaan saurang anu perkasa tur kuat, anu lir guludug hujan és jeung badai pangancur, lir caah cai nu kuat tur ngalimpas, anu bakal ngabeledugkeun eta ka taneuh ku panangan. Mahkota kasombongan, jalma-jalma mabok ti Efraim, bakal diinjak ku suku; sarta kaéndahan mulya, anu aya dina pucuk lebak nu subur, bakal jadi kembang nu keur layu, sarta lir buah mimiti saméméh usum panas; anu lamun nu ningalina geus ningali, bari can lila aya dina leungeunna, tuluy didaharna béak. Dina poé éta PANGERAN Nu Maha Kawasa bakal jadi makuta kamulyaan jeung diadém kaéndahan pikeun sesa umat-Na, sarta jadi sumanget pangadilan pikeun anu linggih ngahakiman, jeung jadi kakuatan pikeun maranéhna anu ngabalikeun perang ka gapura. Tapi maranéhna ogé geus kasasar ku anggur, sarta ku inuman keras geus nyimpang tina jalan; imam jeung nabi geus kasasar ku inuman keras, maranéhna katelek ku anggur, maranéhna nyimpang ku inuman keras; maranéhna salah dina tetenjoan, maranéhna titarajong dina pangadilan. Sabab sakabéh méja pinuh ku utah jeung kokotor, nepi ka teu aya hiji tempat ogé nu beresih. Yesaya 28:1–8.

Balai katilu sumping dina 11 Séptémber 2001, sarta eta tumiba kana “makuta,” anu ngagambarkeun kapamingpinan para “jelema mabok ti Éfraim.” Eta henteu narajang kantor pusat garéja di Maryland ku kapal udara pinuh ku suluh, tapi nandaan henteu mampuhna maranéhna pikeun ngakuan yén datangna Islam dina Balai katilu téh mangrupa awal tina amanat hujan panungtungan ti malaikat katilu. Ieu mangrupa awal tina amanat jeung pagawéan éta sorangan anu ku maranéhna diaku minangka hal anu ku sabab eta maranéhna dihudangkeun pikeun diproklamasikeun. Maranéhna dipikawanoh lain ngan saukur minangka makuta, anu ngagambarkeun kapamingpinan, tapi minangka “makuta kasombongan,” ku kituna nandaan salah sahiji tina dua golongan panyembah anu geus aya jeung anu masih dihasilkeun dina pasualan Habakuk pasal dua. Dina 11 Séptémber 2001, para panjaga Habakuk nyekel kalungguhan maranéhna dina peperangan di lawang panto.

Panto-panto Yerusalem nya éta tempat lumangsungna silih papanggih jeung silih antarana rahayat Yerusalem. Perang di panto-panto éta ngalambangkeun “perdebatan” dina pasal saméméhna dina kitab Yesaya anu dimimitian dina poé angin ti wétan (poé Islam). Dua golongan panyembah dina petikan Habakuk éta dilambangkeun ku dua makuta. Nu mabok ti Efraim, anu dina waktu éta geus ngagunakeun kakawasaan nagara pikeun meunangkeun paséa maranéhna ngalawan jalma-jalma

anu ku maranéhna geus dianggap bid'ah, dipapadankeun jeung makuta PANGERAN semesta alam. Nalika Kristus digambarkeun minangka PANGERAN semesta alam, éta ngalambangkeun padamelan-Na minangka pamingpin bala tentara-Na. Perang di panto gerbang téh nyaéta peperangan anu dilambangkeun ku perdebatan ngeunaan teologi anu leres jeung anu palsu.

Lain ngan saukur kapamingpinan General Conference anu digambarkeun minangka para mabok ti Ephraim, tapi ogé para imam (palayanan pastoral), jeung para nabi (para teolog jeung pendidik) geus nyimpang ku sabab inuman keras. Sakumaha saur Yesaya dina ayat-ayat bubuka tina ramalanana, ieu téh nyaéta sakabéh garéja.

Wahyu Yesaya putra Amoz, anu ku anjeunna ditempo ngeunaan Yuda jeung Yerusalem dina mangsa Uzia, Yotam, Ahas, jeung Hiskia, raja-raja Yuda. Dangukeun, eh langit, jeung pasangkeun ceuli, eh bumi, sabab PANGERAN parantos ngandika, “Kami parantos miara jeung ngagedékeun barudak, tapi maranéhna geus barontak ka Kami. Sapi wawuh ka nu bogana, jeung kalde ka palung dununganana; tapi Israil teu wawuh, umat Kami teu ngarti.” Aduh, bangsa anu dosa, umat anu kabebanan ku kajahatan, turunan jalma-jalma nu lampahna jahat, barudak anu ngarusak; maranéhna geus ninggalkeun PANGERAN, geus ngamurkaeun Anu Mahasuci ti Israil, maranéhna geus undur ka tukang. Ku naon maranéh rék dipaéhan deui? Maranéh bakal beuki nambahan murtad; sakabéh sirah gering, jeung sakabéh manah leuleus. Yesaya 1:1–5.

Bangsa anu pinuh ku dosa keur gering, sarta geus ngaliwatan mangsa anu can aya deui ubar anu bisa dipasihkeun pikeun ngarobah haté jeung pikiranana. Yesaya netelakeun yén para nu mabok geus nyimpang tina jalan, sarta ku Yermia éta jalan dipikawanoh minangka “jalur-jalur baheula.” Dina tanggal 11 Séptémber 2001, hujan panungtung mimiti turun, sarta Yermia netelakeun yén nalika urang leumpang dina jalur-jalur baheula, nyaéta “jalan” anu ku para nu mabok geus ditinggalkeun, di dinya urang manggihan sesa tina hujan panungtung.

Kieu timbalan PANGERAN, “Maraneh kudu nangtung di parapatan jalan, tuluy nengetan, sarta tanyakeun ngeunaan jalan-jalan baheula, di mana ayana jalan anu hade; terus leumpanglah di dinya, tangtu maraneh bakal manggihan katengtreman pikeun jiwa maraneh.” Tapi maranehna pok nyarita, “Kami moal leumpang di dinya.” Kitu deui Kami geus netepkeun para pangjaga ka maraneh, pokna, “Dengekeun sora tarompet.” Tapi maranehna pok nyarita, “Kami moal ngadengekeun.” Ku sabab kitu, dengekeun, eh bangsa-bangsa, jeung teranglah, eh jamaah, naon anu aya di antara maranehna. Dengekeun, eh bumi: tenjo, Kami rek ngadatangkeun balai ka ieu bangsa, nya eta buah tina pikiran maranehna, lantaran maranehna henteu ngadengekeun kana pangandika Kami, jeung kana hukum Kami ge, tapi malah nampik eta. Yermia 6:16–19.

Para nu mabok Ephraim teh keur nyasab dina 11 Séptémber 2001, sarta geus malik “mundur ka tukang,” dina taun 1863, nalika maranéhna ngamimitian prosés nampik “jalan-jalan baheula.” Di dinya, dina “jalan-jalan baheula,” kapanggih katenangan jeung kasageran hujan panungtungan, sarta hujan éta mimiti turun pas dina waktos “Cilaka” diumumkeun ka maranéhna. “Cilaka” katilu Islam teu kawanoh ku makuta kareueus Ephraim, sabab maranéhna saeutik-saeutik geus nampik bebeneran-bebeneran dasar anu nandaan peran Islam dina nubuat. Yermia netelakeun yén dina

waktu éta Gusti ngadegkeun para pangjaga, nyaéta para pangjaga Habakuk, sarta maranéhna ngumumkeun ka para mabok Efraim dina peperangan di lawang-lawang gerbang yén maranéhna kudu ngadéngékeun sora tarompet. “Cilaka” katilu anu sumping dina 11 Séptémber 2001 téh nya éta Tarompet katujuh.

Yesaya nandakeun yén “maranéhna nyimpang ku inuman keras; maranéhna sesat dina titingalian, maranéhna titarajong dina pangadilan. Sabab sakabéh méja pinuh ku utah jeung kakotoran, nepi ka teu aya hiji tempat ogé anu beresih.” Méja palsu, anu diwanohkeun dina taun 1863, anu miceun “tujuh kali,” sarta merlukeun hiji lambaran panjelas pikeun ngiringanana, ngawakilan anu palsu tina dua méja suci Habakuk; ari “méja-méja” palsu anu dipaké ku para nu mabok téh pinuh ku utah, jeung maranéhna sesat dina titingalian. Para pangawal Habakuk jeung Yermia diparéntahkeun yén dina pasualan perdebatan ngeunaan métodologi, maranéhna kudu nulis “titingalian” dina “méja-méja,” tapi méja-méja palsu milik para nu mabok nampilkeun hiji titingalian anu salah.

Di mana teu aya titingalian, rahayat bakal binasa; tapi sing saha anu ngajaga hukum, bagja manéhna. Siloka 29:18.

Para pamingpin Efraim geus nampik kana hukum Allah, tapi kontéks tina “paséa,” tina peperangan di panto gerbang, nyaéta hukum profétis Allah, sakumaha diwawakilan ku métodologi anu diteguhkeun dina gerakan malaikat kahiji jeung katilu. Sanggeus netepkeun latar ku Yesaya dina dalapan ayat kahiji pasal dua puluh dalapan, anjeunna tuluy ngaidéntifikasi métodologi anu mangrupa hujan ahir, sarta sacara husus ngaidéntifikasi para pamingpin éta minangka “jalma-jalma nu nyindir, anu maréntah” “di Yerusalem.”

Ka saha anu bade anjeunna bakal ngajarkeun pangaweruh? Jeung ka saha anjeunna bakal maparin paham kana ajaran? Ka maranéhanana anu geus disapah tina susu, jeung anu geus dipisahkeun tina susu dada. Sabab parentah kudu parentah kana parentah, parentah kana parentah; gurat kana gurat, gurat kana gurat; di dieu saeutik, jeung di ditu saeutik: Sabab ku biwir anu ngagogog sarta ku basa séjén anjeunna bakal nyarita ka ieu bangsa. Ka maranéhanana anjeunna geus ngandika, Ieu téh pangreureuhan, anu ku éta maranéh bisa mere reureuh ka nu capé; jeung ieu téh kasagaran: tapi maranéhna henteu daék ngadéngé. Tapi firman PANGERAN jadi ka maranéhna parentah kana parentah, parentah kana parentah; gurat kana gurat, gurat kana gurat; di dieu saeutik, jeung di ditu saeutik; supaya maranéhna indit, tuluy murag ka tukang, sarta remuk, kajiret, jeung katangkep. Ku sabab kitu dengekeun firman PANGERAN, hé maranéh jelema-jelema anu ngahina, anu maréntah ieu bangsa anu aya di Yerusalem. Ku lantaran maranéh geus nyarita, Kami geus nyieun jangji jeung pati, jeung jeung naraka kami geus sapuk; lamun pecut anu ngalimpas kawas caah ngaliwat, éta moal nepi ka kami: sabab kami geus ngajadikeun bohong jadi panyalindungan kami, jeung dina kapalsuan kami nyumputkeun diri: Ku sabab éta kieu saur Gusti ALLAH, Tingali, Kami nempatkeun di Sion pikeun hiji pondasi hiji batu, hiji batu anu geus diuji, hiji batu juru anu mulya, hiji pondasi anu teguh: sing saha anu percaya moal buru-buru. Pangadilan ogé ku Kami bakal diteundeun kana gurat, jeung kabeneran kana tali unting; jeung hujan és bakal nyapu jauh panyalindungan kabohongan, jeung cai bakal ngabahekeun tempat panyumputan. Jeung jangji maranéh jeung pati bakal dibatalkeun, jeung kasapukan maranéh jeung naraka moal nangtung;

lamun pecut anu ngalimpas kawas caah ngaliwat, harita maranéh bakal ditincak ku éta. Yesaya 28:9–18.

“Pangdebatan” di dieu dihartikeun dina istilah “ka saha Anjeunna bakal ngajar élmu? jeung ka saha Anjeunna bakal ngajadikeun ngarti kana doktrin?” Kecap “ka saha” nujul ka para calon murid, tapi poko pasualanana nyaéta ngarti kana doktrin, nyaéta pangaweruh. Nalika kitab Daniel dibuka segelna, aya paningkatan pangaweruh, anu ngagambarkeun nambahanana pamahaman kana bebeneran Firman Allah. Kecap “doktrin” hartina hiji kumpulan kayakinan, prinsip, ajaran, atawa aturan anu ngawangun hiji sistem pamikiran anu tangtu atawa hiji awak pangaweruh. Pikeun ngarti kana “doktrin-doktrin” Alkitabiah, diperlukeun hiji metodologi Alkitabiah pikeun ngawangun éta awak pangaweruh.

Métodologi éta diidentifikasi minangka “papakon kudu tumiba kana papakon, papakon kana papakon; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, jeung di ditu saeutik.” Metodologi anu ngaidentifikasi 11 Séptémber 2001 minangka datangna “Cilaka” katilu dumasar kana ngahijikeun garis nubuat tina “Cilaka” kahiji jeung garis nubuat tina “Cilaka” kadua, anu nyadiakeun dua saksi pikeun garis “Cilaka” katilu. Metodologi éta téh mangrupa ujian tina “perdebatan” anu ngahasilkeun dua golongan anu nyembah, sabab “pangandika PANGERAN téh ka maranéhna papakon kana papakon, papakon kana papakon; garis kana garis, garis kana garis; di dieu saeutik, jeung di ditu saeutik; supaya maranéhna indit, terus murag ka tukang, diremuk, kajiret, jeung katewak.”

Lima batu sandungan jalma-jalma anu ngahina anu marentah di Yerusalem ngawakilan lima parawan anu bodo. Metodologi ieu écés mangrupa hiji ujian, sabab para nu mabok di Éfraim nolak jalan-jalan heubeulna Yermia, teu daék ngadéngé kana panggeuing tarompet para pangawal, ngahasilkeun méja-méja palsu, sarta nyieun hiji perjangjian jeung pati; dina waktu anu sarua pisan, maranéhna anu maké makuta PANGERAN sarwa bala dina perang di gapura keur nyieun hiji perjangjian kahirupan.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001, hujan ahir, anu mangrupikeun pangreureuhan jeung pangnyegerkeun, mimiti turun, sarta pamaséan meterai ka saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung. Ieu ngamimitian hiji paséa pamadegan ngeunaan metodologi jalma-jalma mabok ti Éfraim, jeung metodologi anu diwakilan ku utusan Élia. “Loba” bakal tumpur babarengan jeung jalma-jalma mabok éta, tapi anu saeutik anu bakal kapilih nya éta maranéhna anu ngadagoan ka Gusti.

Sabab Pangéran parantos nyarios ka abdi kalawan panangan anu kuat, sarta ngaping abdi sangkan ulah leumpang dina jalan bangsa ieu, saur-Na, “Ulah aranjeun nyebut, ‘Pakumpulan,’ ka sakur anu ku bangsa ieu disebut, ‘Pakumpulan’; jeung ulah sieun ku kasieun maranéhna, sarta ulah gimir. Sucikeun Pangéran sarwa tentara sorangan; sarta mugi Anjeunna anu jadi kasieun aranjeun, sarta mugi Anjeunna anu jadi kagentran aranjeun. Jeung Anjeunna bakal jadi tempat suci; tapi ogé jadi batu sandungan jeung cadas panghalang pikeun duanana kulawarga Israil, jadi jiret jeung jadi perangkap pikeun pangeusi Yerusalem. Jeung loba di antara maranéhna bakal kasandung, sarta rubuh, sarta pegat, sarta kajiret, sarta katangkep. Beungkeutkeun kasaksian, segelkeun hukum di antara murid-murid Kami. Jeung abdi bakal

ngadagoan ka Pangéran, anu nyumputkeun raray-Na ti kulawarga Yakub, sarta ka Anjeunna abdi bakal ngaharep.” Yesaya 8:8–17.

Pasti pisan Yesaya sapuk jeung kecap-kecapna sorangan, ku kituna anu loba nu tisoledat dina pasal dua puluh dalapan téh sarua jeung anu tisoledat dina pasal dalapan. Dina pasal dalapan urang manggihan yén tisoledat maranéhna kajadian dina mangsa pamegelan, anu mimiti dina 11 Séptémber 2001. Pangéling dina pasal dalapan nyaéta supaya ulah leumpang dina “jalan” ieu bangsa, sabab maranéhna téh jalma-jalma anu nampik leumpang dina jalan Yermia ngeunaan jalan-jalan heubeul, tempat pesen hujan panungtung aya. Jalma-jalma anu tisoledat dina pasal dalapan téh nyaéta maranéhna anu ngandelkeun pasékong, anu ngagambarkeun anggur husus Babilon, anu ngagambarkeun hiji pasékong antara garéja jeung nagara kalawan tujuan pikeun ngalawan jalma-jalma anu dianggap bid’ah. Anu nyababkeun maranéhna kasandung dina pasal dalapan nyaéta batu panyandung, anu ngagambarkeun panolakan anu pangheulana pisan kana bebeneran dasar dina taun 1863, nyaéta “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, anu ditolak ku “para pangwangun” dina taun 1863. Dina panolakan éta maranéhna balik deui kana metodologi Protestan murtad pikeun nampik pesen anu dipasihkeun ku malaikat-malaikat ka William Miller.

Dina pasal dua puluh dalapan, panolakan kana éta batu ngahasilkeun pangadilan tina pecut nu ngalimpas, anu mangrupa lambang Alkitabiah tina tanda sato galak anu dimimitian dina hukum Minggu di Amérika Sarikat, tuluy ngabanjiran sakuliah dunya. Dina hukum Minggu, perjangjian anu geus dijieun ku garéja Advent jeung “maot” jeung “naraka” bakal disapu musna. Dina nyapu musna perjangjian jeung maot milik para mabok ti Épraim, “pangungsian kabohongan” maranéhna bakal dileungitkeun. “Pangungsian kabohongan” éta digambarkeun ku rasul Paulus minangka kabohongan anu ngabalukarkeun kasasar anu kuat, jeung kasasar anu kuat anu dicurahkeun ka jalma-jalma pongah anu maréntah di Yerusalem téh mangrupa tanggapan kana kabencian maranéhna kana bebeneran.

Malah anjeunna, anu datangna nurutkeun pagawéan Iblis kalayan sagala kakuatan, tanda-tanda, jeung mujijat-mujijat palsu, sarta kalayan sagala tipu daya kajahatan dina jalma-jalma anu binasa; lantaran maranéhna henteu narima kanyaah kana bebeneran, supaya maranéhna bisa disalametkeun. Ku sabab éta Allah bakal ngutus ka maranéhna kasasatan anu kacida kuatna, nepi ka maranéhna percaya kana kabohongan; supaya maranéhna sakabéhna dihukum, nyaéta anu henteu percaya kana bebeneran, tapi ngarasa resep kana kajahatan. Ari kami wajib salawasna muji sukur ka Allah pikeun aranjeun, dulur-dulur anu dipikacinta ku Gusti, lantaran Allah ti mimiti geus milih aranjeun pikeun kasalametan ngaliwatan panyucian ku Roh jeung kapercayaan kana bebeneran. Pikeun éta aranjeun dipanggil ku Mantenna ngaliwatan Injil anu kami wartakeun, supaya aranjeun meunang kamulyaan Gusti urang Yesus Kristus. Ku sabab kitu, dulur-dulur, sing tetep pageuh, sarta sing nyekel pageuh kana ajaran-ajaran anu geus diajarkeun ka aranjeun, boh ku ucapan, boh ku surat kami. 2 Tesalonika 2:9–15.

“Pangungsian kabohongan,” nu ngahasilkeun “kasasaran anu kuat,” tungtungna ngadatangkeun hukuman tina hukum Minggu nu enggal sumping. Rasul Paulus ngaidéntifikasi golongan anu henteu mikanyaah kana bebeneran, jeung hiji golongan anu disucikeun ku bebeneran, ku kituna

ngarujuk kana dua golongan dina paséa dina Habakuk pasal dua. Dina pasal dua puluh salapan, Yesaya ngamimitian ku ngaduakeun kecap Ariel, anu mangrupa ngaran séjén pikeun Yerusalem.

Cilaka ka Ariel, ka Ariel, kota tempat Daud cicing! Tambahkeun taun kana taun; sina maranéhana meuncit kurban. Yesaya 29:1.

Pangulangan simbolis tina “Ariel” (kota Yerusalem) sakali deui dihukum ku hiji “cilaka.” Maéhan kurban “ti sataun ka sataun” ngagambarkeun pambarontakan anu terus maju anu dimimitian dina taun 1863. Ayat-ayat saterusna ngajentrekeun panghukuman anu bakal tumiba ka garéja Advent Poé Katujuh dina mangsa krisis hukum Minggu. Dina ayat salapan hiji “kaajaiban” diidentifikasi, anu nekenkeun pasualan metodologi, bari ogé ngaidéntifikasi kaayaan muratadna Adventisme minangka unsur tina talatah Panjerit Tengah Peuting, anu ogé pakait jeung malaikat kadua sakumaha diwakilan ku pangulangan “Ariel” dina ayat kahiji.

Manéhna eureun, tuluy héran; ngagorowoklah, enya ngagorowok. Maranéhna mabok, tapi lain ku anggur; maranéhna oléng, tapi lain ku inuman keras. Sabab PANGERAN geus ngucurkeun ka maranéh roh saré anu jero, sarta geus nutupan panon maranéh; para nabi jeung para pamingpin maranéh, para paningal, ku Mantenna geus ditutupan. Jeung sakabéh titingalian téh jadi ka maranéh kawas kecap-kecap tina hiji kitab anu diségel, anu dipasrahkeun ku jalma-jalma ka hiji jelema anu terpelajar, pokna, “Mangga baca ieu”; tapi manéhna ngawaler, “Abdi teu tiasa, sabab ieu diségel.” Tuluy kitab téh dipasrahkeun ka anu henteu terpelajar, pokna, “Mangga baca ieu”; tapi manéhna ngawaler, “Abdi henteu terpelajar.” Ku sabab éta, PANGERAN ngandika, “Ku lantaran bangsa ieu ngadeukeutan ka Kami ku sungutna, sarta ku biwirna maranéhna ngahormat ka Kami, tapi haténa geus ngajauh ti Kami, jeung sieun maranéhna ka Kami téh ngan diajarkeun ku parentah manusa, ku sabab éta, tenjo, Kami rek neruskeun ngalakukeun hiji padamelan anu ajaib di antara ieu bangsa, nya éta padamelan anu ajaib jeung hiji kaajaiban; sabab hikmah jalma-jalma wijaksana maranéhna bakal musna, sarta pangarti jalma-jalma anu pinter maranéhna bakal disumputkeun.” Yesaya 29:9–14.

Dina “perdebatan” anu kacatet dina pasal dua puluh tujuh, sarta ngalambangkeun pasalia pamadegan ngeunaan metodologi anu sajati ngalawan metodologi anu palsu, kaayaan mabokna para lalaki anu nyaroméah anu maréntah Yerusalem diidentifikasi minangka kabutaan anu nyegah kapamingpinan Adventisme ngartos kana kitab anu disegel. Kitab Daniel jeung Wahyu téh kitab anu sarua, sarta bagéan tina kitab anu dibuka segelna pas saméméh panutupan mangsa kasempetan téh nya éta Wahyu Yesus Kristus. Ieu ngawengku tatarucingan ngeunaan “anu kadalapan, asalna ti anu tujuh”. Ieu dilambangkeun ku “rusiah” anu dipaparin ka Daniel supaya kahartos dina pasal dua. Ieu téh “sajarah anu disumputkeun” tina Tujuh Guludug. Ieu téh amanat ngeunaan Islam tina “Cilaka” anu katilu, jeung amanat tina “Panggero Tengah Peuting”.

Kitab tunggal Daniel jeung Wahyu dipasihkeun ka maranéhna anu geus digambarkeun ku Sanhedrin dina jaman Kristus, anu ngalambangkeun hiji sistem kapamingpinan nu ngaku ngajaga jeung membela bebeneran Allah, tapi ahirna milu dina panyaliban Sang Kaleresan. Sistem anu dipralambangkeun ku Sanhedrin téh nyaéta jelema-jelema nu nyindir anu maréntah Yerusalem. Ka maranéhna dipasihkeun kitab anu disegel, sarta jawaban maranéhna anu kasohor, diajar, jeung sarjana ngeunaan naon hartina kitab éta nyaéta yén maranéhna teu bisa maca éta, sabab éta disegel.

Tuluy domba-domba anu geus dilatih pikeun nuturkeun ngan ukur jalma-jalma anu dipisahkeun jadi pamingpin, dipasihkeun kitab anu sarua, sarta jawaban maranéhna nyaéta yén maranéhna ngan bakal ngartos éta, lamun jelema-jelema nu nyindir anu maréntah Yerusalem, Sanhedrin poé-poé pamungkas, nyaritakeun ka maranéhna naon hartina.

Métodologi anu dipaparinkeun ka William Miller, tuluy ka Future for America, téh mangrupa waymark dina sajarah nubuat. Éta téh waymark anu nandaan hiji patalékan ujian ngeunaan hirup jeung paéh. Tanpa métodologi anu bener, amanat hujan panungtungan téh “saperti kecap-kecap tina hiji kitab anu diségél.” Tanpa amanat hujan panungtungan, pangalaman anu dihasilkeun ku éta amanat mustahil bisa kahontal. Éta métodologi téh nya éta prosés ngalarapkeun garis nubuat kana garis nubuat, ti dieu dina Kitab Suci, jeung ti ditu dina Kitab Suci. Perdebatan ngeunaan métodologi dimimitian nalika amanat anu kahiji dipaparin kakuatan, boh dina sajarah awal boh dina sajarah panungtungan tina poé-poé panungtungan.

Dina sajarah awal gerakan Millerit, perdebatan dimimitian dina tanggal 11 Agustus 1840, sarta diulang deui dina ahir sajarah éta dina mangsa nalika gerakan Millerit Filadelfia ngalih ka gerakan Millerit Laodikea. Perdebatan éta dimimitian deui dina sajarah gerakan Laodikea tina malaikat katilu dina tanggal 11 Séptémber 2001, sarta éta diulang deui dina ahir gerakan éta nalika gerakan Laodikea tina malaikat katilu ngalih ka gerakan Filadelfia tina saratus opat puluh opat rébu. Dina ujian awal urang Millerit, jeung ujian panungtungan urang Millerit, ujian éta diwakilan ku metodologi utusan Élia. Yesus, salaku Alfa jeung Oméga, salawasna ngagambarkeun ahir ku awal.

Métodologi pikeun mawa garis kana garis téh anu ayeuna ku urang baris dipaké nalika urang ngamimitian panalungtikan urang ngeunaan Daniel pasal opat jeung lima dina tulisan salajengna.

“Teu aya saurang ogé anu boga pesen anu sajati anu netepkeun waktuna iraha Kristus bakal sumping atawa moal sumping. Sing yakin yén Allah henteu maparin ka saha waé kawenangan pikeun nyebut yén Kristus ngalambatkeun kadatangan-Na lima taun, sapuluh taun, atawa dua puluh taun. ‘Be ye also ready: for in such an hour as ye think not the Son of man cometh’ (Matthew 24:44). Ieu téh pesen urang, nya éta pesen anu sarua pisan anu diproklamasikeun ku tilu malaikat anu ngapung di tengah langit. Pagawéan anu kudu dipigawé ayeuna nyaéta ngagemakeun ieu pesen pangahirna ngeunaan rahmat ka dunya anu geus ragrag. Hiji kahirupan anyar keur sumping ti sawarga sarta nyekel kakawasaan kana sakumna umat Allah. Tapi pamisahan bakal datang dina garéja. Dua golongan bakal kabentuk. Gandum jeung jukut goréng tumuwuh babarengan nepi ka mangsa panén.”

“Pagawean ieu bakal beuki jero sarta beuki satia nepi ka pisan ahir jaman. Jeung sakumna anu jadi sasama pagawé jeung Allah bakal bajoang kalayan satékah polahna pikeun iman anu sakali geus dipasrahkeun ka para wali. Maranéhna moal dipalingkeun tina amanat ayeuna, anu geus keur nyaangan bumi ku kamulyaan-Na. Euweuh anu pantes diperebutkeun iwal kamulyaan Allah. Hiji-hijina batu karang anu bakal tetep nangtung nyaéta Batu Karang Nu Langgeng. Kaleresan sakumaha ayana dina Isa Al Masih téh jadi pangungsian dina poé-poé kasalahan ieu...”

“Nubuat keur digenepan, jajar demi jajar. Beuki pageuh urang nangtung handapeun panji pesen malaikat katilu, beuki écés urang bakal ngartos kana nubuat Daniel; sabab Wahyu teh mangrupa panambah kana Daniel. Beuki sagemblengna urang narima cahaya anu dipidangkeun ku Roh Suci ngaliwatan para abdi Allah anu disucikeun, beuki jero jeung beuki pasti, nya kitu saperti tahta anu langgeng, bebeneran nubuat baheula bakal katempo; urang bakal yakin yen jalma-jalma Allah ngucap sakumaha maranehna digerakkeun ku Roh Suci. Manusa kudu sorangan aya dina pangaruh Roh Suci sangkan ngartos kana ucapan-ucapan Roh ngaliwatan para nabi. Ieu pesen-pesen dipaparinkeun lain pikeun jalma-jalma anu ngucapkeun nubuat-nubuat eta, tapi pikeun urang anu hirup di tengah-tengah kajadian-kajadian tina pangenepanana.”

“Abdi moal ngarasa yen abdi tiasa nampilkeun perkara-perkara ieu, upami Gusti henteu masrahkeun ka abdi ieu padamelan pikeun dipigawé. Aya nu séjén salian ti diri anjeun, malah leuwih ti saurang atawa dua, anu saperti anjeun nganggap yén maranéhna miboga caang anu anyar, sarta geus saréréa siap pikeun ngedalkeunana ka rahayat. Tapi anu matak pikaresepeun ka Allah nyaéta lamun maranéhna narima caang anu geus dipaparinkeun saméméhna sarta hirup nurut kana éta, jeung ngadasarkeun iman maranéhna kana Kitab Suci, anu ngadukung posisi-posisi anu dicekel ku umat Allah salila mangtaun-taun. Injil anu langgeng kudu diproklamasikeun ku agén-agén manusa. Urang kudu nyuarakeun talatah para malaikat anu digambarkeun keur hiber di tengah langit, mawa panggeuing panungtungan ka dunya anu geus ragrag. Lamun urang henteu dipanggil pikeun bernubuat, urang dipanggil pikeun percaya kana nubuat-nubuat, sarta gawé bareng jeung Allah dina méré caang ka pikiran jalma-jalma séjén. Ieu anu keur ku urang diusahakeun.” Selected Messages, buku 2, 113, 114.